

[Ole Bjørn Kraft.]

af staten, eller som i straffelovens § 99, der handler om den, der træder i forbindelse med en fremmed stats regering for at formå denne fremmede stat til at krænke den danske stats bestemmelsesfrihed. Er det ikke meget forlangt, for at straf skal kunne iværksættes, at det skal være en fremmed stats regering, der skal være forhandlet med om disse forhold? Det vil ofte ikke være regeringen, men en anden til det fremmede lands magtgruppe hørende institution, forbindelsen sker med, med en partiorganisation eller lignende.

Vi har også gjort sådanne erfaringer siden 1930 med hensyn til de midler, hvorved et parti kan bemægtige sig magten ad andre veje end demokratiske, at det er et spørgsmål, om bestemmelserne i 13. kapitel i straffeloven af 1930 om forbrydelser mod statsforfatningen nu er tidssvarende og tilstrækkelige. Jeg synes i høj grad, at der her er et spørgsmål, som må underkastes den allernøjeste undersøgelse, efter at vi jo har set, hvorledes man har handlet i en række stater.

Jeg vil på samme måde fremhæve betydningen af at undersøge muligheden for, igennem straffelovsbestemmelser at værne borgerne mod angreb på de i grundloven tilsikrede frihedsrettigheder. Her er et område, hvor det både om selve grundloven og om straffeloven gælder, at der vil være al mulig grund til at undersøge, hvorledes stillingen er, og se at få indført bestemmelser i straffeloven, der kan gøre forbrydelser af denne art strafbare, og for forfatningskommissionen mener jeg, at der herudover tillige må være en opgave i at udbygge selve grundlovens regler om frihedsrettigheder, også med en eventuel besættelse for øje, for derigennem at have skabt et fast grundlag både for regering og rigsdag og også for befolkningen at handle efter og bedømme spørgsmålene efter.

På dette tidspunkt af min tale vil jeg for at undgå eventuel misforståelse gøre et principielt synspunkt gældende. Det vil altid være vanskeligt for et demokrati på dette område at nå den effektivitet, som det er muligt at nå i de stater, der ikke er forpligtet overfor demokratiets tankegang og idealer.

Der vil være sat grænser, som må respekteres, hvis et demokrati ikke skal forråde sine egne idealer. Man må derfor naturligvis være forsigtig, når grænserne skal drages. Vi må ikke gøre bestemmelserne om den frie diskussion, om forenings- og forsamlingsfriheden illusoriske. Det er selvkært. Det må være tilladt åbent og ved lovlige midler, når man ikke f. eks. krænker de demokratiske regler for at erhverve magten i landet, at diskutere og tale for tilslutning til og samarbejde med hvilken stat man foretrækker, men grænser må der sættes. Grænserne er ikke sat klart og tydeligt i den lovgivning, vi har. Intet demokrati kan være forpligtet til at stå magtesløst overfor forsøg på igennem det, man kalder femtekolonne-virksomhed, spionage eller anden forberedelse, at tage magten. Et demokrati, der ikke rører en finger overfor forberedelser til dets egen udslættelse og undergang enten som demokrati eller som stat, begår i virkeligheden selvmord, men den af os ønskede undersøgelse, som jeg meget håber den høje regering og de andre partier vil give tilslutning til, skal ikke alene beskæftige sig med spørgsmålet om en udvidelse af de områder, der er strafbare, men også undersøge, om de straffebestemmelser, der eksisterer, er tilstrækkeligt strenge.

Her rejser sig da i første række spørgsmålet om dødsstraf for visse af disse forbrydelser. At indføre dødsstraf i forbindelse med forbrydelser imod statens sikkerhed, imod statsforfatningen og de andre områder, som vi her taler om, berører jo ikke den almindelige stilling til dødsstraffen, hvorom meningerne som bekendt er meget delte, og det kan vel siges, at et flertal både her i salen og i befolkningen vil være mod dødsstraffen i almindelighed. Det, der er argumentet mod dødsstraffen, er i første række, at de forbrydelser, man kunne tænke sig i den almindelige straffelov at anvende dødsstraf overfor, er affektforbrydelser, der begås i en tilstand af øjeblikkelig ophidselse, og hvor derfor dødsstraffens forebyggende virkning efter denne opfattelse ikke kan gøre sig gældende. Men de politiske forbrydelser, jeg her taler om, udøves ikke under affekt. Det er karakteristisk for dem, at de ofte bliver udført efter langvarig planlægning, og her tror jeg ikke, man vil